

Nesvlíkej se sama

Richard Skolek

někdy s břitkou ironií
jindy s pochopením
komentuje tahle knížka
každodenní dění

většina se týká lásky
cítů, erotiky
přijde řeč i na společnost
neřest, politiky

panu K. H. Borovskému
vzdává hold a čest
z každého si utahuje
hned a ostošest

Richard Skolek

Nesvlíkej se sama

Proč dávat knihy zadarmo?

Je to vlastně takový experiment – poslat něco do světa a čekat, co se vrátí zpět. Hodit do vody kámen a pozorovat, jak velké se na hladině udělají vlny. Právě teď je na to ta pravá chvíle – potřebná technologie už na světě je, a dost možná jsme už dost daleko i my sami.

Pátral jsem, zda to u nás někdo dělá. Někteří jen nechápavě kroutili hlavou, jiní se té myšlenky vysmáli; dalším se to ale líbilo. Zatím to zkusili jen zkrachovalí autoři jedné básnické sbírky, kterou nikdo nechtěl vydat – žádnou knihu, která by se alespoň trochu prodávala, by přece nikdo zadarmo nedal. Někdo musí být první. A když to vyzkouší malá ryba jako já, inspiruje to možná nějakou větší rybu.

A tak to zkusím. První tři knihy, které mi vyšly, si teď můžete stáhnout a přečíst zadarmo. Můžete je doporučit dál, komukoliv je poslat, kdekoliv je sdílet. Nabízím sbírku fejetonů, které se prodalo přes tisíc výtisků, sbírku epigramů – ta se zastavila někde kolem tří set kusů – i sbírku básní, kterou dodnes nečetlo víc než deset lidí.

Napjatě čekám, jak to dopadne. Ať se vám knížky líbí!

Věnováno mé mamince, která by si zasloužila knížku se slušnějším názvem, ale zase by se nemusela dočkat.

plavání

v plavání na naši cudnost
nebere se ohled
když děvčata plavou naznak
to je krásný pohled

lásce

láska, to je potvora, co
mladou mysl zpije
když to není katastrofa
je to tragédie

ale i když po hubě jsem
dostal tolikrát
zase budu milovat a
zas budu mít rád
(jsem to ale vůl...)

vzkaz světu od Boha

pořád se vám něco nezdá
pořád něco chcete
balím to a jdu do penze
vlez mi na hrb, světe

vzkaz Odysseovi od Pénélopy

to už vážně přeháníš
to je dneska svět
vždyť já už jsem sama doma
dobře dvacet let

stále stydne naše lože
zapomněl ses asi
nebo v Tróji snad tak dlouho
kontrolují pasy?

tak či onak, chci tě jenom
zavčas informovat
že už jsem ty tvoje krámy
stihla vystěhovat

mám tu celý zástup chlapců
vdám se totiž znova
včera mi to potvrdili
úředně jsem vdova

volby

někdo tiše skuhrá doma
jiný k volbám peláší
někdo volí kvůli zítřkům
jiný kvůli guláši

Macbethovo moudro

už Shakespeare nechal jevištěm
znít dobrou radu pánům
že lihovina sbohem dá
všem erotickým plánům

až spolu, lásko, oběhnem
obnažovací štaci
tak síla naší touhy zas
se poddá gravitaci

slečně P.

někdo dává sbohem krutě
někdo končí vlídně
ty se noříš do vzpomínek
mně zůstal čaj z Vídně

den a noc

když večer doma sejmu si
svou spokojenou masku
a do půjčovny vrátím zpět
svou jednodenní lásku

vidím, že trochu zšedly zas
mých tajných zítřků duhy
a přesto vím, že někde tam
už nebudu ten druhý

Tonimu

když se cítí dívka sama
ošklivá či kost
u Toniho ve spacáku
místa vždycky dost

v bazénu

do bazénu na čumendu
chodí kamarádky
hodnotí však místo kraula
pevné pánské zadky

když pak muži unaví je
tu pustí se směle
do dam, odsoudí hned každý
fald na ženském těle

co na tom, že nevejde se
jedna na dvě židle
jezte, holky, když vám chutná
člověk je živ jídlem

co na tom, že kamarádky
šly by rovnou na dno
na cizích se kritizuje
tak příjemně snadno!

latině

do latiny jdeme vždycky
jenom z čisté lásky
naše vpadlé tváře zdobí
šediny a vrásky

z těch ďábelských deklinací
máme noční můry
slovíčka jsou občas slasti
častěj potom chmury

jsme jak býci jdoucí na smrt
v temné stěny corridy
latiníci-zabedněnci
discipulí stupidí

bezdomovec

směšné zbytky sebeúcty
ztrácí v kapkách alkoholu
se člověkem na ulici
jde to už jen strmě dolů

salse

v přítmí sálu mihají se
upocená těla
chlapci už jsou natěšení
a děvčata smělá

nemravností plný parket
ňadra, stehna, pozadí
my však tancujeme s chutí
nám to vůbec nevadí

a ten, kdo se dívek bojí
ať jde mezi nás
svůj strach zlomí chtě či nechť
za kratičký čas

k netušeným důvěrnostem
salsa navádí
a tak tancujeme s chutí
nám to nevadí

láska na povel

milujete opravdově
nebo že je Valentýna?
tak či onak platí vždycky
pravá láska nezhasíná

zrušme křečovité svátek
trapné kýče strýčka Sama
místo peněz zkuste něhu
šťastná bude vaše dáma

milování bez citu

jsou osamělé noci
kdy vůbec, vůbec nejde spát
kdy proklínám sám sebe
proč k sexu musím milovat?

pro N.

neviděli jsme se léta
mně to ovšem nevadí
život místo intelektu
zvětšil ti tvé pozadí

děda

náš děda, když už cítil konec
vytáh urnu z kredence
když krchovy jsou přeplněný
proč si šetřit na věnce

však z urny náhle vyskočila
dezinfekce z Vizovic
náš děda je tu stále s námi
je mu přes sto, kdo dá víc?

vegetariánům

vegetariáni mají
každý státní svátek
speciální pochutinu
soja karbanátek

vegetariáni mají
z ekohlíny misky
v nich přírodní bioprodukt
křehké tofu řízky

a co vznikne, když se lisem
zmáčkne ropucha?
vrchol kuchařského umu
nápoj Kombucha

doba peněz

až mě tahle krutá doba
připraví o zbytky citu
odevdám ti svoje srdce
zabalené v igelitu

vlastenecký

bručoun, šibal, ještě přidej
kapku nostalgie
a máš výstavního Čecha
jako když vyšije

trojúhelník

usmála se zvláště, jako
da Vinciho Mona
láska ve třech, ta má grády
já a on a ona

čekáním však sebeúcta
nenávratně chřadne
pro třetího láska vždycky
zahořkne a zvadne

vyhnání z ráje

co Eva kousla do jabka
jak našeptal jí had
tu muži začli přemýšlet
a ženy nosit šat

a s celým světem šlo to hned
od desíti k pěti
a co teprv, když zjistili
jak se dělaj děti

Kain a Ábel

hned první synek bratrovrah
krev z rukou nelze smýt
a tváří v tvář té krutosti
pak lidé začli snít

a zjistili, že tenhle svět
ovládá chtíč a moc
jak temný, chladný bývá den
jak krásně hřeje noc

krávě

byla jednou jedna dosti
vychytralá kráva
které velmi zachutnala
nehnojená tráva

zabrala ji, aby měla
vždy výsadní práva
tušila, že hodně zdravá
bude tahle tráva

za čas potkala tu krávu
velikánská sláva
protože se zjistilo, že
skvělá je ta tráva

a tak kráva byla dlouho
dokonale zdravá
celičký svět obletěla
o té krávě zpráva

a zrovna, když k nebesům šla
krávy hvězdná sláva
kráva náhle chcípala; jó, i
to se někdy stává

varhanům

„tak jaký byl koncert?“ „ále
strašně se to vleкло“

„a co hráli?“ „jedno malé
varhanické peklo“

Američanům

bodejt' byste neměli
břicha jako balón
když je vaším domovem
McDonaldův salón

bodejt' byste neměli
stehna jako šunky
když vám v mozku haraší
hamburgerové buňky

manželské lože

dnes prvně v novém příbytku
si spokojeně spím
manželské lože – krutý žert
když věčně sám jen sním

však jak jsem rád, že každý den
se můžu rozvalit
i přes samotu miluji
svůj postelový klid

ořechové drama

jsem malá vlašská oříška
dost půvabná a smělá
stačí jen slupku rozlousknout
a odhalím se celá

tak zatlač prsty trochu víc
a rozkousni mě jemně
a dej si pozor, skrz mou chuť
když zatřese se země

byla jsem krapet nahnílá
jen trošku, trošičku
a tak své chtivé prstíčky
sis spálil, hošíčku

snad poučí tě propříště
to ořechové drama
už nikdy nevěř oříšce
co nabízí se sama

o dvou ženách

ráno zas nevím kudy kam
mé ženy vstanou z postele
tu jednu jsem si vysnil sám
(je dokonalá, přátelé)
s tou druhou jsem byl v kostele

s tou první páchám orgie
druhá na kafe postaví
člověk i vztahy přežije
(a to dokonce ve zdraví)
když ponechá si představy

dějepis

historie, ta se liší
podle profesora
někdo pravdu nechá klíčit
jiný s ní zas orá

historie, ta se liší
podle jazyka
jeden všechno poví, druhý
zas nic neříká

v historii zkrátka není
jistě vůbec nic
proto bych tu divnou vědu
nestudoval víc

o rychlosti

na motorce jezdil světem
kalhoty a bundu z kůže
každý jednou ztratí hlavu
už mu nikdo nepomůže

ve dvoustovce brzdy skřípou
na vozovce chladne tělo
každý jednou ztratí hlavu
a žít by se tolik chtělo

***ukrutnost na památku K. H.
Borovského***

na policičku dej si místo
Komenského bysty
čerstvě useknutou hlavu
epigramatisty

čerstvě useknutou hlavu
epigramáře
každý den tak budeš hledět
pravdě do tváře

o poctivosti

honem zalézt do peřinek
buďte, děti, tiše
dědeček vám poví jedno
otřepané klišé

„s poctivostí nejdál dojdeš!“
praví stará fráze
tomu, kdo jen pravdu mluví
je na světě blaze

honem zalézt do peřinek
buďte, děti, tiše
děda vám teď ještě poví
jak to chodí spíše

za poctivost dneska není
medaile ni řád
spokojené svědomí, jen
to tě bude hřát

první láska

co kdysi bylo mezi nimi
už je jenom v básních
a tak, jak kdysi byli plní
tak jsou nyní prázdní

však bezdětní jsou, ještě mladí
a život jim dál běží
ty básničky můžou mít oba
ty děti púlit – stěží

plavky

při nemravné při o plavkách
zda dvou- či jednodílné
jsme zjistili, že bikiny
jsou lepší – více sdílné

v nich nesejde na postavě
ať hubené či silné
však nemylte se, vzrušují
nás nejvíc nuladílné

***o zvukomalebných
sourozencích***

když lingvisti maj trojčata
tak nevedou se boje
o jménech mají jasno hned
Ono, Mato a Poie

psům

černému psu páchne z huby
dělá na mě haf, haf, haf
že má velké, ostré zuby
tak si píšu epitaf

pes mě kdysi kousnul v lesích
zažil jsem pár těžkých chvil
od těch dob mě k smrti děsí
Ťapka i pan Baskervil

babička

tři generace v jednom domě
vždy se trochu dusí
však říci díky, babi, sbohem
prostě se nám hnuší

na druhou stranu, všechno staré
patří do muzea
jak naše bábi schrupne si, šup
s ní do mauzolea

hvězdy

když hledím vzhůru ke hvězdám
jak k světlům citadel
a s úctou zkoumám výpravy
vesmírných karavel

ty vedle mě se posadiš
a hvězdy zblednou rázem
pro jeden letný polibek
vždy rád se vrátím na zem

poště

milenci si posílají
v dopisech tajnosti
pošťáci v nich nemůžou číst
marnost nad marností

listovní tajemství je tu
nade všechno svaté
sám poštovník musí tajit
děvče, však to znáte

nadarmo se vždycky diví
manželka Agáta
že je na mužově poště
persona non grata

gravidní báseň

kdy máte termín, sousedky se
táží s dobrou vírou
když její břicho nezadá si
s korpulentní mírou

pak tiše zrudnu, když zvím, proč je
sousedka tak hutná
to není dítě, to jí jenom
prostě hrozně chutná

reklama

já reklamnímu bloku
nijak zvlášť neholduji
neb bez něj aspoň nevím
co všechno potřebuji

lidem

lidé, ti jsou jako býci
říct si nedají
lidé, ti jsou jako žáby
pořád kvákají

někteří by měli převzít
moudré ticho ryb
mnozí potom poučit se
ze svých vlastních chyb

rodinná Bible

na dětskou Bibli s obrázky
já tolik jsem se těšil
modlil se za ni horoucně
a jenom trošku hřešil

však jak jsem ten škvár dostal domů
v jednom kuse láteřím
kde Áďovi je vidět všechno
Evka stojí za keři

párová geografie

já mapoval jsem její tělo
však pravda, jenom přes tílko
snad proto mě to omrzelo
ještě si počkáš, postýlko

ženám k zamyšlení

prý myslíme jen na sebe
muž nebýt sobec nemůže
však četly jste už, vážené
oslavnou báseň na muže?

opici

byla jednou jedna dosti
podivínská opice
která byla z domu zvyklá
na prazvláštní tradice

v jednom pokojíku měla
cizokrajné kytice
v druhém potom přepečlivě
označené krabice
ve kterých si schovávala
ze svých kytic silice

parfémy z nich vyráběla
podivínská opice
mezi voňavkáři byla
jednoznačná stálice

pak se vedle usadila
jedovatá hadice
která trousívala bobky
zápach její stolice
zahubil do jedné všechny
cizokrajné kytice

opice ji zabila; už
nezasrdí hadice
nakonec se vypravila
s cejchem kriminálnice
tam, kde končí všichni vrazi
z hříchů svých se kajíce

stáří

že lidi maj se hůř a hůř
nevěřte téhle myšlence
když nezlepší se časem svět
pak zachrání nás demence

společnosti

dneska je to stejně
jak to bylo kdysi
někteří jsou světci
někteří jsou krysy

stydatě podaná nestydatost

dva tak smyslné nesmysly
dva vrcholy, co dráždí
dvě mlékárny, co nezkysly
dva sny, pro něž bych vraždil

první kniha

kdybych byl ženou, mým slovům by
všichni přáli sluchu
jedna noc s pánem v tiskárně a
bylo by to v suchu

však že jsem muž a nejsem gay, to
je pech na mou věru
teď zbývá doufat, že pan knihař
ráčí mít dceru

církvím

ideály mravnosti jsou
pro křesťany modlou
netuší, že svázání jsou
klamem a lstí podlou

kdysi udělat chtěl jeden
pán do světa díru
vymyslel si Boha, církev
navrch potom víru

netušil, že rozhádaj se
Arab, katolík
a že hloupost zvaná víra
pohřbí jich tolik

slova

proč pravda v dnešním světě lží
už z posledních sil dýchá
proč prázdnotou slov proznívaj
jen naše vnitřní ticha

proč zbabělci a hlupáci
tu žvaní víc a víc
proč tolik mučí zrcadla
v očích jen hořké nic

kolečkovým bruslím

přátelé mne lákají na
brusle kolečkové
mají jedny na půjčení
rychlé, skvělé, nové

prý na bruslích užijeme
bezva zábavu
a jestli se bojím, tak jsem
padlý na hlavu

jenže já jsem pesimista
vidím všechno z rubu
už mi táhne hlavou, jak si
rozbijeme hubu

rozhledna

na kopci stojí rozhledna
svůdně se k nebi vine
a svádí každý hezký mrak
co si to kolem šine

a když tak mraky stříškou svou
polechtá na bříšku
dotyk je někdy možná víc
než noci v pelíšku

Evíkovi

Evík, ten se stále směje
dokonce i po ránu
celý den to krásně hřeje
ráno je to na ránu

život

mně starý, seschlý, smutný muž
si dlouho stěžoval
a z jeho řeči potichu
pohřební valčík hrál

říkám mu: ani v dvaceti
život moc nehřeje
však dokud žijem naplno
tak zbývá naděje

umění pro umění

já vždycky, když se vznáším
nad uměleckým srázem
tak vrazím si pár facek
a dám si nohy na zem

a myslím na čtenáře
a jeho klidné spaní
ať nebudí jej v noci
mé přemoudřelé psaní

cirkus

náš divák myslí si, že klaun
má pro něj rudé líce
neví, že klauna zajímá
jen vlastní exhibice

herečky

já kdysi chodil s herečkou
a Bůh mě vytrestal
já nevěděl, že ony hrají
hrají pořád dál

že v životě i na prknech
jen přetvářkou se líčí
že s herečkou mi šťastný vztah
zaboha nevyklíčí

odpuštění

já chtěl bych býti křesťanem
mít k odpuštění chrám
však takhle se svým vědomím
to musím srovnat sám

budoucnost

tou temnou brázdou zhaslých hvězd
a nukleárním prachem
se brodíme vždy dál a vpřed
hnáni jen vlastním strachem

k referendu o protiraketové základně

základny jsme vyřešili
je to v pohodě
rozhodnou to u nás v obci
chlapi v hospodě

české vládě sebereme
i ten zbytek vlivu
naši chlapi všechno nejlíp
ví po čtvrtém pivu

pokrytec

pár cynickými veršíky
se ráno lásce vysměje
že je to podfuk, klam a strast
že manželství jsou galeje

když ovšem cítí její rty
když večer jiskří vášněmi
tak ví, že ráno trochu lhal
že je nám hezky na zemi

s ním či bez něj

naše tělo, to je nástroj
plný protikladů
bez partnera chřadne, s ním si
všímá nesouladů

samotným je smutno, v páru
touží po samotě
s ním či bez něj, topíme se
věčně v nejistotě

nekonečný seriál

dnes lidská psýché hroutí se
dost neobvyklou nemocí
riskuje, kdo si nepíchá
svou denní dávku emocí

naivním čtenářům

proč myslíte, že píšem, co
na jazyk nesou sliny
když my si vždycky léčíme
jen svoje vlastní splíny

prvotní hřích

když Eva znásilnila svého
rájového kolegu
tak Bůh je vykop z Edenu a
Adam, ten měl po egu

*o soukromém životě Anderse
Celsia*

pan Celsius byl chladný typ
na vroucí vášeň neměl chuť
pro ladné křivky manželky
stoupala vzhůru jenom rtuť

civilizace

svou pyšnou, krutou přesilou
muž podmanil si svět
co zabil, zničil, znetvořil
už nevrátí se zpět

už ztichly vlny bouřlivé
a bez mraků je nebe
však jedno ještě nechápem
jen drobnost – sami sebe

Vlád'ovi

být v tvé kůži, nechodil bych
do kostela víc
v odplatu, že Pán Bůh dal mi
mozku polovic

zhrzený malíř

dala mu košem, bohyně
on zakázal si snít
a smočil štětec ve víně
a rozloučil se s ní

a pro ten rozmar zrádkyně
a pro tu bolest dlouhou
tu před obrazem nevinně
zmírají muži touhou

***vdavekchtivým slečnám od
Herkula***

víc než taje dívčích těl mě
pořád ještě baví
prát se s obry, nestvůrami
a ničit si zdraví!

prarodičům

„co nového?“ ptá se děda
mlčím, trapné ticho
u mě dvojka z mravů, běda
u něj pleš a břicho

babička má brýle nové
bude z nich mít smrt
„tolik peněz, mí předkové
a vidím zas prd!“

tragédie na památku K. H. Borovského

pane Karle, proč nám lidé
pořád spílají?
proč se na nás za pravdivá
slova hněvají?

proč ty naše epigramy
zraňují a špiní?
proč nemůžem zavřít oči?
proč jsme zkrátka jiní?

váš boj už se dávno skončil
můj je na prahu
když udeří vrchnost, z vás vždy
čerpám odvahu

řekněte mi jenom jedno
je tam pro nás nebe?
princ zabíjí zlého draka
epigramář sebe

Slovo o autorovi

RICHARD SKOLEK (*1987) se narodil a žije v Brně a pracuje jako překladatel, spisovatel a lektor. Zaměřuje se především na humoristickou literaturu a knihy pro děti. Píše do novin a časopisů, spolupracuje s rozhlasem, je autorem webového stripu Ždibřich. Vede řadu kurzů tvůrčího psaní. Věnuje se také improvizacímu divadlu.

Pokud se vám tato kniha líbila, můžete autora různými způsoby podpořit – ohodnoťte ji na některé knižní databázi (Goodreads, Databáze knih apod.), přepošlete ji známým, které by mohla zaujmout, nebo ji doporučte ostatním. Můžete si také koupit některou z autorových novějších knih, nebo jej podpořit zasláním libovolné částky na účet 35-8616250207/0100.

Tato kniha je poskytována na základě licence Creative Commons CC-BY-NC-ND 4.0.

NESVLÍKEJ SE SAMA
Richard Skolek

Fotografie: Ludmila Korešová